

DONALD TRUMP

Őszinte beszélgetés a nyolcvanas évtized legkihívóbb milliárdosával palotákról, jachtokról, halálbüntetésről és arról, hogy miért röhög a világ amerikán

Donald Trump egyedül ül dolgozószobájában. Már negyvennyolc órája nem aludt. Reggel hatkor fészkelte be magát birodalmi gyöngyszeme, a bronzsal bevont Trump Tower tetején lévő irodájába, s azóta brazil rózsafából készült, mamutméretű tróasztalánál gubbaszt. Iratokat tanulmányoz.

Nem szenved álmatlanságban, és nem gyötörnek gondok. Négy órát alszik naponta.

Három órával később tökéletesre fésült frizurával, a tőle megszokott rámenős stílusban bejelenti hét és fél milliárd dolláros ajánlatát az Egyesült Államok első számú légitársasága, az American bekebelezésére.

A hírre a részvények ára 16 dollárról 99 dollárra ugrik. A negyvenhárom éves milliárdos, aki már amúgy is jó néhány American Airlines részvény tulajdonosa, mindezt széles mosollyal nyugtázza.

Egy héttel később, mikor a piac 180 ponttal zuhan, visszavonja ajánlatát. Többen megvándolják: csak azért fújta fel az American-ügyet, hogy ezzel a trükkel felferje részvényei értékét.

– Nem, én ezt valóban komolyan gondolom – mondja, miközben a levegőbe bámul.

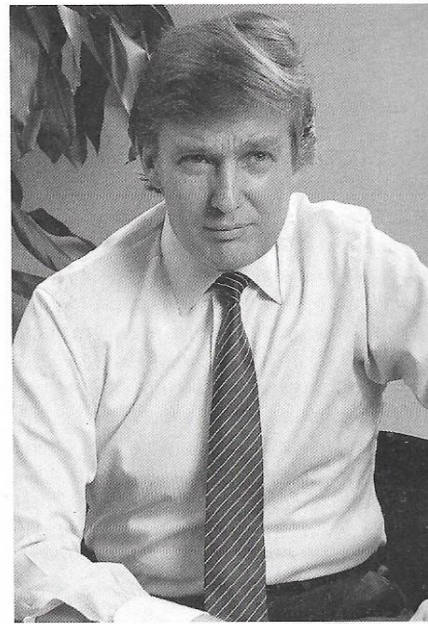
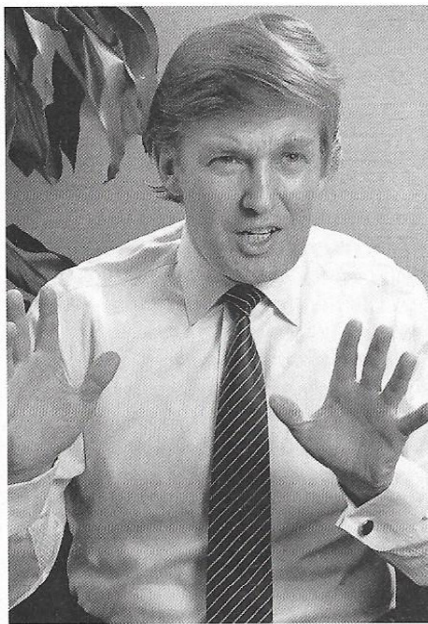
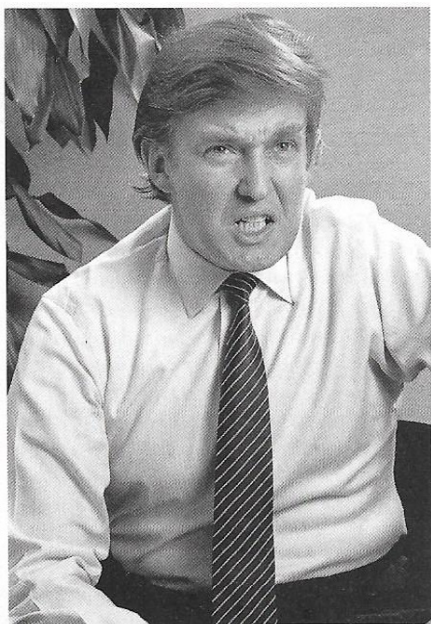
Ha valami a legjobb, és ráadásul eladó, Donald Trumpnak azonnal megjön hozzá az étvágya.

Így csapott le a bajba jutott szaúd-arábiai üzletember, Adnan Khashoggi csupa arany és ónix borított jachtjára is, amelyért potom 29 millió dollárt fizetett – de a hajó ma már 100 milliót is megér. Aztán 365 millióért megvette az Eastern Shuttle-t, és egyik napról a másikra átalakította Trump Shuttle-ra. Azóta tágas kabinok és elegánsan öltözött, gyöngyökkel ékszerezett légikisasszonyok gondoskodnak az utasok maximális kényelméről.

Egy évvel korábban 400 millió dollárért vette meg a Plaza Hotelt, melyet most nagy hozzáértéssel újított fel – ezúttal névváltoztatás nélkül. A munkálatokra a Trump birodalom cseh származású uralkodónője, a korábbi olimpiai síző és manóken, Ivana felügyel.

Szintén Ivana gondjaira bízta a Trump Tower-beli háromszintes, százszobás otthona irányítását is, melyet nemrégiben bővítettek ekkorára, mert korábban csak ötven szobából állt. (– Tudja, így jobban elférünk – mondja Ivana tréfásan.) Trump nagyon büszke a Trump Tower lazacszínű márványból épített átriumára.

– Megvettem az egész nyavalyás hegyet hozzá. Ilyen szint nem talál sehol máshol. Ez tulajdonképpen Ivana ötlete volt, mert szerinte ebben a környezetben jobban néznek ki az emberek – meséli.

FOTÓ: RANDY O'ROURKE

„Rajtunk, amerikaiakon nevet az egész világ. Évről évre kidobunk az ablakon százötven milliárd dollárt, csak azért, hogy a gazdag országokat védelmezzük – teljesen ingyen. Ha mi nem lennénk, ezek az országok tizenöt perc alatt eltűnének a föld színéről.”

„El fogunk veszíteni egy csomó tehetséges embert, csupán azért, mert megfordulnak a csinos nők után. Ismerek olyan politikusokat, akik ugyan szeretik a nőket, de ezt igyekeznek eltitkolni, mert nem akarják elveszíteni a homoszexuálisok szavazatait. Jó, mi?”

„Az arabok egy ültő helyükben elvesztenek egy-két millió dollárt a kaszinómban, és utána fülig ér a szájuk, hogy milyen klasszul töltötték a hétvégét. Más élete végéig nem heverne ki egy ekkora veszteséget, ők meg köszönőlevelet írogatnak nekem.”

A házaspár tulajdonában van még egy negyvenhét szobás vidéki ház egy tízholdas telken a Connecticut állambeli Greenwichben. Egy másik birtok, rajta a százharminc szobás Mar-a-Lago Marjorie Merriweather Post épületével, Palm Beachen található. Az ingázás idejét egy Boeing 727-es és egy francia gyártmányú katonai Puma helikopter segít lerövidíteni.

A Trump Princess, vagy ahogy ő maga hívja, Khashoggi „hajó” mára már szüknek bizonyult, így egy holland hajógyár már nem a Princesset foltoztatja, hanem egy 175 millió dolláros Queent épít.

A jövő hónapban nyílik meg az egymilliárd dolláros költséggel épített Taj Mahal Atlantic City-ben, de Trumpnak utána is rengeteg feladata lesz. Hírek keringenek arról, hogy Nevadában kaszinókat épít, meg fogja vásárolni a Tiffany áruházat, az NBC televíziótársaságot, a New York-i Daily News-t és a Waldorf Hotelt.

– Muszáj, hogy a Waldorf az enyém legyen – kuncog a telefonban. – Nem tudok nélküle aludni.

Donald Trump 1946. június 14-én, a queensbeli előkelő Jamaica Estatesben látta meg a napvilágot. Apja, Fred Trump egy egyszerű milliomos ingatlanulajdonos volt, aki a Brooklynban, Queensben 20 millió dolláros vagyonát azzal szedte össze, hogy olcsó bérházakat épített. Az öt Trump gyerek közül egyedül Donald mutatott érdeklődést a habarcs és a téglá iránt, és ő volt az, aki apjával, ezzel a közismerten vasszigorú emberrel együtt állandóan az építkezéseket járta. Öccsének, Robertnek, aki most a Trump szervezet egyik jelentéktelen alelnöke, Donald már akkor megmutatta, hogy ki az úr a család huszonhárom szobás házában.

Nyolcéves korában kölcsönkérte Robert kedvenc játékkockáit, hatalmas felhőkarcolót épített belőlük, és persze aztán esze ágában sem volt visszaadni azokat. Ettől kezdve mindig csak arról álmodozott, hogy hogyan fogja megváltoztatni Manhattan városképét.

Apja, aki folyton csak azt hajlogatta, hogy milyen fontos a „hogyan lehet pénzt csinálni” tudománya, a bozontos hajú Donaldot durvának és vadnak találta. Éppen ezért beíratta a fiút New York Állam Katonai Akadémiájára. Egyesek szerint ezzel örökre kisebbségi érzést táplált a gyerekebe, de ez a későbbiekben még inkább táplálta a fiú ambícióit. Trump ezután négy évig különböző egyetemeken pénzügyi tagozataira járt, majd pár évet az építőipar közepes árfekvésű régióiban húzott le, mígnem egyszer csak huszonnyolc éves korában fantasztikus lehetőség kínálkozott számára, ami végül is elindította diadalútjára.

Alaposan utánanézett egy pár pénzügyi nehézséggel küszködő manhattani cég viselt dolgainak, végül a csödbe ment Penn Central Vasúti Társaságnál váltotta meg jegyét a nagy kalandra, úgy, hogy ügyesen a maga számára kaparintotta meg az elővételi jogokat a Penn Társaság Hudson folyó melletti területeire.

Ma már itt áll a New York-i Kongresszusi Központ és a Grand Hyatt Hotel.

Sikerült rábeszélnie néhány bankárt, hogy kölcsönözzenek neki 80 millió dollárt, és pár politikust, hogy 120 millió dolláros adókedvezményt szavazzanak meg a számára.

Meggyőzés, mesterkedés, rámenősség – ezek a Trump stílus jellemzői, no meg a kíméletlenül alapos vezetési technika.

1979-ben, harminchárom éves korában, Trump 20 millió dollárért megszerezte a régi Bonwit Teller telket a Fifth Avenue-n, és további 140 millió dolláros adókedvezményt kapott. Három évvel később befejezte a Trump Tower építését. A káprázatos, 68 emeletes épületet, melyben hatemeletes átrium is található, naponta százezer látogató keresi fel, és nem kisebb személyiségek lakják, mint Johnny Carson vagy Steven Spielberg.

Olyan vagyonnal a birtokában, melyről apja egykor álmodni sem mert – 900 millió dolláros készpénzkészlet, heti 50 millió dolláros bevétel a kaszinók, hotelek forgalmából valamint 3,7 milliárd dollárra értékelt vagyoni érdekelttség – Trump nemcsak a pénzeszínélés megszállottja lett, hanem arra is törekedett, hogy magáról misztikus képet alakítson ki.

Egy meglehetősen öntelt hirdetés szerint: „Manapság az a tuti, ami Trump”. És hogy ez nem túlzás, arra bizonyították a számos épület: a Trump Parc, a Trump Plaza és a nemsokára elkészülő Trump Palace, vagy az Atlantic City-ben felépített Trump Castle és a befejezéséhez közeledő Taj Mahal. „Az üzlethöz művészet” című könyvét Tony Schwartzal együtt írta, és Iacocca könyve óta nem akadt még egy üzleti témájú mű, amelyik ilyen sokáig vezette a New York Times best-seller listáját.

Van egy társasjáték, melyben emeletes épületekkel kell játszani – ez a Trump játék. Van egy tv-show-ja, melyet – igen, eltalálta – Trump show-nak hívnak. Trump nevét viseli egy kerékpáros verseny is, a Tour de Trump – szerinte ez sokkal jobban hangzik az eredeti Tour de Jersey-nél. Ugye, most már összeállt a kép?

– Legnagyobb erényem a jövőbelátás képessége. Tudom, hogy mit lehet eladni, és tudom, hogy mi kell az embereknek – mondja magáról a szerénység legkisebb jele nélkül.

Azért időközben Trumpnak arra is volt ideje, hogy elmenjen a montreali olimpiára, és feleségül vegye a hozzá tökéletesen illő Ivana Zelniceket, aki akkor mindörökre megfogadta, hogy sohasem látszik majd idősebbnek huszonkilenc évesnél. A frigy gyümölcsei a Trump gyerekek – a 11 éves Donald, a 7 éves Ivanka és az 5 éves Eric.

Hogy megnézzük, milyenek is Trump jelenlegi vadászterületei, elküldtük Glenn Plaskint, a New York-i Daily News újságíróját, hogy készítsen interjút Trumppal. Az interjú előkészületei hosszú ideig tartottak, sőt kétszer abba is kellett hagyni. De Plaskinnak végül is sikerült rávennie Trumpot, hogy leüljenek beszélgetni. Tizenhat hét alatt nyolcszor találkoztak. Valahogy így:

„Miután az égimeszelő testőrgárda alaposan megvizsgált, beléphettem a Trump Tower legfelső szentélyébe. Donald Trump mindig ugyanabban a pózban fogadott: szinte komikusan belesüllyedt székébe a fahéjszínű íróasztal mögött, és a körmét vágta. – Így tudok a legjobban gondolkodni – közölte faarccal. Ahogy teltek a hetek, egyre jobban élveztem a dolgot, a legkülönbözőbb kérdéseket zúdítottam rá, s kíváncsian figyeltem mélyen ülő, rezzenéstelen szemét, mikor tudom meglepni. Néha előre gyártott válaszokkal védett ki bizonyos kérdéseket, de szerencsére elég időt töltöttem együtt ahhoz, hogy mindig újabb és újabb dolgokra tudjuk terelni a beszélgetést. Amikor például azt kérdeztem tőle, hogy mi a véleménye az abortuszról, összeráncolta a homlokát, és megkért, hogy kapcsoljam ki a magnót. Egész egyszerűen nem volt erről a kérdéstről semmilyen véleménye, viszont meg akarta tudni, hogy én hogy látom a dolgot. Nagyon emberi pillanat volt.”

„Helyettese, Norma Foerderer vezetésével az iroda ügy funkcionál, mint egy tökéletesen begyakorolt színdarab. Norma hol egy képeslap aranykeretes címlapját tűzte ki a falra, hol egy háromkilós túróortót cipelt be, hol egy kitömött borzsal jelent meg. Trump több ízben telefonált az interjú alatt, de ezek a beszélgetések sohasem tartottak néhány percnél hosszabb ideig, és szinte kivétel nélkül így fejeződtek be: – OK, baby, szuper vagy. Ezután Rhona, a titkárnő jött be kis sárga cédulákkal, rajtuk azoknak a nevével, akik telefonon keresik Trumpot és vonalban vannak. A jobb napokat látott Adnan Khashoggi szeretné meg tudni, mikor ebédelhetnének együtt, egy szállodatulajdonos alkudozik, hogy hadd adhasson el még egy hotelt... Majd befut Fergie hercegnő hívása, aki Trump vadonatúj, balesetbiztos helikopterét szeretné kölcsönkérni, aztán Don Johnson telefonja, aki a városi jachtot kérné el egy kis időre – már szinte szédül a fejem.”

„Hogy elmeneküljünk ebből a káoszából, az első beszélgetést fenn, az East River felett szállva, a Darth Vader helikopter fedélzetén kezdtük el. Donald Trump becsatolta biztonsági övét a sötétszürke bőrülésen és kedélyesen körbetekintett birodalmán.”

PLAYBOY: Önt nem úgy ismerik, mint aki túlzottan félenk, ha reklámról van szó. Most kezdjük talán egy játékkal. A Trump Tower...

TRUMP: ...a legtitészetösebb lakóépület a világon.

PLAYBOY: A Taj Mahal Atlantic City-ben...

TRUMP: ...a világ leglátványosabb hotelkaszinója lesz.

PLAYBOY: A Trump Shuttle...

TRUMP: ...valószínűleg a legjobb repülőjárat lesz Washingtonba és Bostonba.

PLAYBOY: Az ön lakásainak az eladhatósága...

TRUMP: ...a legjobb. A legdrágább New York-i lakások hetven százaléka a Trump Tower-ban és a Trump Parc-ban található!

PLAYBOY: Hogyhogy?

TRUMP: Ez nagyon egyszerű. Az emberek tudják, hogy olyan épületbe költöznek, ahol nem takarékoskodtak a költségekkel, ahol alapanyag és kivitelezés a lehető legtökéletesebb, nem is beszélve arról, hogy otthonuk a város legjobb pontján lesz. Nagyon sok európai és japán befektető szó szerint előírja ügynökeinek, hogy csakis a Trump házakban vásárolhatnak lakásokat. Nemrégiben éppen egy japán ingatlanügynök fizetett nekem 20 millió dollárt hét lakásért, és ezeket most egy lakássá alakíttatja át.

PLAYBOY: Itt állunk egy új évtized küszöbén. Hogy reagál ön arra, hogy egyesek feltűnést hajhászó egomániásnak tekintik önt, a nyolcvanas évek pénzsóvár szimbólumának?

TRUMP: A gazdagok általában nem kedvelnek engem, de a munkásemberek szeretnek, mert tudják, hogy én nem örököltém, amim van, hanem keményen megdolgoztam érte. Amit építettem, azt a magam erejéből teremtettem elő és talán csak van jogom azt csinálni vele, amit akarok!

PLAYBOY: A városok utcáit ellepte a nyomor, ön meg a vagyonával kérkedik?

TRUMP: A gazdagság mindig is a kirakataban volt és ott is marad egészen addig, amíg nem jön egy gazdasági válság, de hát ez úgymond törvényszerű. De szerintem a gazdagsággal való hivalkodás jó dolog, mert megmutatja az embereknek, hogy ők is lehetnek sikeresek, és egy életformát állíthat eléjük példaképpül. Ilyen a *Dynasty* is a tévében. Nagyon fontosnak tartom, hogy az emberek törekedjenek a sikerre, és ennek egyetlen módja, hogy ismerjenek sikeres embereket.

PLAYBOY: Tehát ön kényelmesen üldögél a százharminc szobás Palm Beach-i házában...

TRUMP: Nézze, mindenki tudja, hogy a Merriweather ház Floridában pusztán üzlet. Nagyon ritkán használom. És egyébként is fűtülök az egészsre, mert én boldogan eléledgelnék egy kis manzárdlakásban is.

PLAYBOY: Na ne vicceljen már!

TRUMP: De tényleg, komolyan gondolom, amit mondtam. A házak, a repülőgépek és a hajó csupán befektetés. Huszonkilencmillió dollárt fizettem Khashoggi jachtjáért, de két év múlva több mint százmillióért megszabadulok tőle, és veszek egy nagyobbbat.

PLAYBOY: Mi a csudának kell önnek egy nagyobb hajó?

TRUMP: Nekem ugyan nem kell! De a Khashoggi hajónak csak akkor megy fel az értéke, ha eladom. És akár hiszi, akár

nem, az új jacht még sokkal gyönyörűbb lesz, mint a régi volt, és megnöveli majd Atlantic City-ben a Trump épületek iránti érdeklődést.

PLAYBOY: Mi vonzza ebben a talmi csillogásban?

TRUMP: Azért ilyen csillogóak a kaszinóim, mert az emberek ezt igénylik. Eszemágában sincs betenni egy IBM irodát a Trump Castle-ba. Atlantic City-ben a kihívó ragyogás uralkodik, de ugyanakkor a Plaza Hotel a régi, patinás eleganciáját kapta vissza, és ismét olyan lett, mint ámilyen 1907-ben volt. Tehát nem minden esetben alkalmazok harsány effektusokat. Lakóépületeimben is található néhol fényűző megoldások, de

*„Huszonkilencmillió
dollárt fizettem
Khashoggi jachtjáért,
de két év múlva
több mint
százmillióért
megszabadulok tőle,
és veszek egy
nagyobbat.”*

ezek jóval finomabbak, mint a játéktér-
mekben.

PLAYBOY: A jacht, a bronztorony és a kaszinók végül is mit jelentenek önnek?

TRUMP: Ezek a show kellékei.

PLAYBOY: És mi a show?

TRUMP: A show én vagyok, Trump, és ez a show mindenhol telt házak előtt megy. Mindig is élveztem, hogy ezt csinálhatom, és ez ezután is így lesz. És úgy érzem, hogy ez a műsor sokaknak tetszik.

PLAYBOY: És azok, akik gyűlölik, azok egyszerűen féltékenyek?

TRUMP: Nekem aztán édes mindegy, hogy mi a véleményük – a nagy többség úgymond teljesen odavan érte.

PLAYBOY: Calvin Klein, akinek messze nincs akkora vagyona, mint önnek, több ízben bevallotta, hogy gazdagsága miatt büntudatot érez. Ön is így van ezzel?

TRUMP: Hát tulajdonképpen igen, de azért nem ez a jellemző.

PLAYBOY: Nem úgy néz ki, mintha maradosná a lelkiismeret.

TRUMP: Épp most létesíttem egy alapítványt, egy csomó pénzbe kerül. Úgy érzem, az emberek ezt nagyra értékelik.

Az a tény, hogy vállalatomat saját erőmből hoztam létre, tisztelettel tölti el a dolgozó embereket. De azoknak, akik fent vannak, mindez szúrja a szemét, mert ők azt szeretnék, ha minden az övék lehetne.

PLAYBOY: Pénzsóvárnak tartja magát?

TRUMP: Nem, mert ha az lennék, bizonyára nem áldoznék annyit jótékonyági célokra. New York City-ben a tulajdonomban lévő Wollman korcsolyapályát bárki ingyen használhatja, és a könyvemért járó tiszteletdíjról is lemondtam. Évente több millió dollárt költök jótékonyági célokra...

PLAYBOY: Milyen a kapcsolata a beosztottjaival?

TRUMP: Minden reggel személyesen ellenőrzöm a Trump Tower átriumát. Besétálok, és látom, hogy minden makulátlanul ragyog. Ha pedig valami nem tökéletes, a magam csendes módján kivérem a balhét, mert azt akarom, hogy minden kifogástalan legyen. Jól kijövök a portásokkal vagy a szobalányokkal a Plazában és a Grand Hyattban is.

Már több okos ember megkérdezte, hogy miért beszélgetek portásokkal és szobalányokkal. Egyszerűen nem értettem a kérdést. Hiszen éppen ők azok, akik működtetik az egész gépezetet, és ha ők szeretnek engem, akkor jobban is fognak dolgozni – és én ezért jól megfizetem őket.

PLAYBOY: Nemrégiben, egy helikopter-szerencsétlenség során legközelebbi munkatársai életüket veszítették.

TRUMP: Sajnos, igen. És velük nemcsak a cég fantasztikus képességű kulcsembereit vesztettem el, hanem igazi barátokat is – ezt még ma sem tudom elhinni.

Mikor meghallottam a hírt, borzasztóan megrázott, felhívtam a családjukat, egyszóval, úgy tettem, ahogy ilyenkor kell. Az optimizmusom és az életöröm ugyancsak megcsappant. Most először éreztem azt, hogy a családomon kívüli személyek elvesztése is ilyen mély sebeket ejtethet bennem.

PLAYBOY: Mire gondolt, miután túl volt az első döbbeneten?

TRUMP: (*Szünetet tart.*) Arra, hogy ez milyen tragikus veszteség a számomra. Annál is inkább elkésérített a dolog, mert én nem akartam, hogy ők elutazzanak akkor. Egy sajtótájékoztatót szerveztünk, hogy beharangozzunk egy közelgő boksmérkőzést – nem volt különösebb jelentősége. Én mondtam is a munkatársaimnak, hogy nem kell feltétlenül részt venniük a sajtókonferencián, de ők ott akartak lenni... Egy ilyen lényegtelen dolog miatt kellett meghalniuk. Borzasztó! (*Ismét szünetet tart.*)

DONALD TRUMP

Folytatás a 29. oldalról

PLAYBOY: Mit tart ön a gazdag emberekről úgy általában?

TRUMP: A gazdagok a nagy túlélők. Két külön csoportba oszthatók. Vannak olyanok, akik örökölték, illetve olyanok, akik a maguk erejéből gazdagodtak meg. Azok, akik örökölték a vagyont, és megtehetik, hogy ne dolgozzanak, általában nagyon gyámoltalanok, mert attól félnek, hogy elvesztik azt, amijük van, de hát ez érthető. A másik csoportba tartoznak azok, akik nagy kockázatot vállalnak, és vagy óriási eredményeket tudnak felmutatni, vagy tönkremennek.

PLAYBOY: Mit érez, amikor jól sikerül egy üzlet?

TRUMP: Én magát a kreatív folyamatot szeretem. Amit csinállok, azt pusztán élvezetből teszem, ugyanakkor remélem, hogy ebben nincs nálam jobb. Az üzletkötésnek megvan a maga gyönyörűsége. Ez az én váznam, és én élvezem, hogy festhetek rá.

Szeretem a kihívást, és ilyenkor mindig a szénbányász fiának az esete jut eszembe. A szénbányász tüdőbeteg lett, majd a fia is tüdőbeteg lett, végül annak a fia is tüdőbeteg lett. Ha én lettem volna a szénbányász fia, biztos, hogy otthagytam volna az átkozott bányát. De a legtöbb embernek nincs elég fantáziája vagy mije, hogy elmenjen a bányából. Hiányzik belőlük „valami”.

PLAYBOY: Mi?

TRUMP: Ez a „valami” csinál az emberből vállalkozót, nagyszerű sportolót vagy író. Ezzel születni kell. A képességeket aztán lehet fejleszteni, tökéletesíteni vagy éppen elhanyagolni.

PLAYBOY: Önnek szemmel láthatóan óriási az önbizalma. Ezt hogyan használja ki az üzleti életben?

TRUMP: A pozitív gondolkodásban hiszek, de elismerem, hogy a negatív gondolkodásnak is van ereje. Mindig a lehető legrosszabbra kell felkészülni. Mielőtt belemegyek egy üzletbe, inkább azt akarom tudni, hogy mi történik, ha rosszul alakulnak a dolgok. A szemléletem pozitív, de sajnos emellett elég cinikus is vagyok. Tehát átgondolom, hogy milyen lesz a stratégiám, ha valami mégsem jön be. Akarom-e az üzletet ennek ellenére, vagy sem. És ha úgy érzem, hogy nem, akkor inkább kiszállok a buliból. Olyan a hozzáállásom, hogy mindig a negatívumokra koncentrálok, mert a pozitívumok úgyszólván önmagukat erősítik. És ha egy üzlet bejön, akkor már csak az a kérdés, hogy mennyit nyerek rajta.

PLAYBOY: Mennyire szokta megszorítani az ellenfeleit?

TRUMP: Mindig a legtöbbet kérem, amit csak kaphatok. Ha üzletet kötünk, a partnert a tűrőképessége legfelső határáig kell kényszerítenünk, anélkül, hogy tönkretennénk. Tehát addig, ameddig csak lehet – de tilos kitörni a nyakát. Ha valaki ezt így csinálja, biztos, hogy jó üzletember. A többiek a kritikus ponton túl is erőltetik a partnert.

PLAYBOY: És mi történik akkor, ha addig erőlteti az ügyet, hogy végül elveszti a játszmát?

TRUMP: Az azt jelentené, hogy túllöttem a célon, vagyis hibáztam. De én ilyen nem csinállok. A lehetséges maximumig megyek el, és jobban járok, mint a mások.

PLAYBOY: Az üzlethez hozzátartoznak a médiumok is. Nemrégiben sikerült letiltatnia egy nem éppen hízelgő dokumentumfilmet, melyet az ön legnagyobb ellensége, a New York-i üzletember és kiadó, Leonard Stern finanszírozott. Ezt is az ellenségén aratott győzelemként könyveli el?

TRUMP: Természetesen. Még hozzá tökéletes győzelemként. De ennyi elég a győzelem és vereség kérdéséről.

PLAYBOY: Ez most így eléggé nemesszívűen hangzik, de önről azt tartják, hogy mindig bosszút áll azokon, akikről úgy gondolja, hogy át akarják verni.

TRUMP: Úgy érzem, hogy az üzletben én mindig fair vagyok, nem pedig durva. De ha valaki megpróbál velem szemben igazságtalanul eljárni, akkor annak vége. Ez olyan, mint amikor valaki nekem vagy a családomnak akar ártani – ilyenkor minden jogom megvan ahhoz, hogy szembezálljak vele.

PLAYBOY: Utálja Sternt?

TRUMP: Nem, mert számomra ő egy senki. De ő minden bizonnyal nagyon gyűlöl engem, különben nem költött volna közel egymillió dollárt arra az ízléstelen dokumentumfilmre.

PLAYBOY: Önnek rengeteg ellensége van New York City-ben, közöttük egy olyan csoport is, amelyik ellenzi a hatalmas Trump City felépítését a Hudson-folyó partján. Ide épülne a világ legmagasabb épülete is. Azzal érvelnek, hogy ez tönkretenné a West Side-ot és elviselhetetlen zsúfoltságot okozna. Mit szól ehhez?

TRUMP: Először is; a negyvenes években több ember lakott a West Side-on, mint ma, de ezt csak kevesen tudják. Másodszor: a Trump City építészeti remekmű lesz. Harmadszor: a városnak óriási szüksége van az adókból származó pénzekre, és az épületek, üzletek milliárdokban mérhető bevételeket jelentenek. De ezek mindenbe belekötnek. Akarhatsz bármit, ők ellene vannak. Biztos vagyok benne, hogy ha én egy nyolc-

vanholdas parkot akartam volna arra a területre, akkor is kitaláltak volna valamit, hogy az miért nem jó. Önző módon meg akarják tartani azt, amijük van, és abból senkinek sem akarnak adni. De nekünk kellene még egy Rockefeller Center – különösen most, hogy a Mitsubishi már majdnem az egész területet felvásárolta.

PLAYBOY: Tehát akármi is lesz, ön építkezni fog?

TRUMP: Igen, de lehet, hogy nem most rögtön. Kivárom azt, amíg a város bajban nem lesz, hiszen minden ország minden városának vannak derűs és borús napjai. Ha 1975-ben próbáltam volna megszerezni az építési területet a Trump City számára, ma már minden készen állna, amit elterveztem, hiszen a város akkor a mélyponton volt. Most valószínűleg kivárom, hogy leálljanak az építkezések és felmenjenek a kamatok. Akkor majd égető szüksége lesz New Yorknak a Trump City-re.

PLAYBOY: Többször említette, hogy apja már tizenéves korában munkára fogta, és megtanította arra, hogy a pénzt meg kell becsülni.

TRUMP: Apám sohasem kényszerített arra, hogy dolgozzak. Én ezt önként vállaltam a nyári szünidők alatt. Képtelen vagyok megérteni a mai tizenéveseket, akik egész álló nap csak otthon ülnek és a tévét bámulják. Hiányzik belőlük az egészséges versenyszellem. Én a munka szeretetét a génjeimben hordozom.

PLAYBOY: Ha lehet hinni a híreszteléseknek, apja elég kegyetlen volt. Nem?

TRUMP: Erős, szigorú ember volt, aki nem tűrt semmilyen bolondságot, de sohasem emelt rám kezét, még csak nem is fenyegetőzött veréssel. Saját viselkedésével fegyelmezett minket, nem erőszakkal. Egyetlenegyszer sem fordult elő, hogy megfélemlített volna.

PLAYBOY: Bátyja, Fred, akivel az alkohol végzett, nem jött ki ilyen jól az apjával, ugye?

TRUMP: Egy és ugyanaz a környezet minden gyerekre más és más módon képes hatni. A mi családi légkörünk, a versenyszellem Fred számára negatív formában nyilvánult meg. Neki nem volt könnyű ebben élni, és szerintem ez tette őt tönkre. Én igen közel álltam hozzá, és halála olyan nagy fájdalom volt a számomra, amit addig még sohasem éreztem.

PLAYBOY: Milyen tapasztalatokat szűrt le Fred példájából?

TRUMP: Láttam, hogy mennyien kihasználják Fredet, én viszont megtanultam azt, hogy állandóan résen kell lenni, nem úgy, ahogy ő tette. Ő nem érezte át ennek a fontosságát, és egy ilyen hiba bárki életében végzetes lehet. Az emberek túl hiszékenyek, én viszont nagyon

bizalmatlan vagyok. Állandóan vizsgálom az embereket. Ez már szinte automatikussá vált. Lehet, hogy ez jó, lehet, hogy rossz, de én ilyen vagyok.

PLAYBOY: Miért?

TRUMP: Nagyon szkeptikus vagyok az emberekkel kapcsolatban, ez egyfajta önvédelem a munkámban. Sajnos, azt kell látnom, hogy az embereknek csak a saját érdekük a fontos. Jelenleg sokan vannak olyanok, akiknek előnyük származik abból, ha velem jóban vannak. De lehet, hogy ha nem menne ilyen jól a szekerem, egyszer sem szólalna meg a telefonom, és azok is eltűnnének, akik eddig nyilatkozta nekem.

Nagyon élvezem, ha próbára tehetek egy barátságot... Az életben számomra minden olyan, mint egy pszichológiai játék, kihívások sorozata, én meg vagy felveszem a kesztyűt, vagy nem. A munkatársaimat viszont állandóan teszteltem.

PLAYBOY: Hogyan?

TRUMP: Például úgy, hogy megkércem embereket, menjenek el alkalmazottaimhoz, ígérjenek nekik jó utazásokat vagy bármi mást, és így kiderül, hogy ki a becsületes. Mindig meglepődöm, amikor azok, akikről egyáltalán nem gondoltam, hogy elfogadnának valamit egy ügyféltől, mégis megteszik, viszont azok, akikről esetleg ugyanezt feltételeztem, becsületesnek bizonyulnak. Számomra az a jó barát, aki nehéz körülmények között is kitart mellettem.

Sok emberben ösztönösen nem bízom, és ez az én esetemben nem negatívum, hanem pozitívum. De azt hiszem, ha nem lennék ilyen cinikus, mint amilyen vagyok, a *Playboy* sem velem készítené interjút. Tehát ezt tanultam meg Fred példájából, és ezért nagyon sokkal tartozom neki. Ő boldog, kiegyensúlyozott életet is élhetett volna, de sajnos rosszul alakultak a körülmények.

PLAYBOY: Üzleti sikereiben mekkora jelentőséget tulajdonít a személyiségének?

TRUMP: Minden sikeres emberben van egy hatalmas énkultusz.

PLAYBOY: Valóban? Például Teréz anyában vagy netán Jézus Krisztusban is?

TRUMP: Igen, mégpedig sokkal nagyobb mértékben, mint gondolná.

PLAYBOY: És a pápa esetében?

TRUMP: Természetesen nála is, és ebben semmi rosszat nem találok. Az embereknek, sőt népeknek is szükségük van arra, hogy egészséges énképet alakítsanak ki magukról. Amerikának talán még több is elkelne, mert minket már alaposan megtéptáztak az úgynevezett szövetségeink, vagyis Japán, Nyugat-Németország, Szaúd-Arábia, Dél-Korea és a többiek. Ezek az országok széttiporták Amerika önérzetét. Mivel ők irányítják minden idők leghatalmasabb pénzügyi

gépezetét, teljesen ránk telepedtek. A termékeik pedig azért jobbak, mert rengeteg anyagi támogatást kapnak.

Rajtunk, amerikaiakon nevet az egész világ, amiért évről évre százötvenmilliárd dollárt kidobunk az ablakon, csak azért, hogy a gazdag országokat védelmesszük – teljesen ingyen. Ha mi nem lennénk, ezek az országok tizenöt perc alatt eltűnnének a föld színéről. „Szövetségeink” tehát belőlünk facsarják ki a milliárdokat.

PLAYBOY: Hogyan látja Japán gazdasági előretörését?

TRUMP: Olajszükségletének több mint hetven százalékát Japán a Perzsa-öbölből kapja. Tankhajóikat a mi bombázó-

*„A szénbányász
tüdőbeteg lett, majd a fia
is, meg annak a fia is.
Én biztos, hogy
otthagytam volna azt
a bányát. De a
legtöbb embernek nincs
elég fantáziája vagy
mije, hogy
elmenjen a bányából.”*

ink, hadihajóink, helikoptereink és békaembereink kísérik és védelmesszük e vizeken. Mikor az olajszállítók hazaérkeznek Japánba, az üzemanyag bekerül a gyárakba, és az ott készülő termékek végül is kiszorítják a piacról a General Motorst, a Chryslert és a Fordot. Egyszerűen gyalázatos, hogy ezt ilyen nyíltan csinálják! Hát miért nem fizetnek? A japánok hízelegnek, meghajolnak előttünk, elmondják, hogy milyen klaszszak vagyunk, aztán szépen kizsebelnek minket.

Évente több száz milliárd dollárt veszünk el emiatt, és ők csak röhögnek a markukba, hogy ilyen hülyék vagyunk.

A japánoknak kiváló mérnökeik vannak, akik autókat és videókat terveznek. Amerikában szintén rengeteg jó mérnök van, de ők rakétákat építenek, melyekkel megvédehetjük Japánt. De miért nem hajlandók megtéríteni a költségeinket? A japánok egy ügyes trükkel kétszeresen is kirabolják Amerikát. Először úgy, hogy a fogyasztási cikkekkel elviszik a pénzünket, aztán pedig ezt a pénzt visszaforgatják, és teljesen felvásárolják

Manhattant. Szóval mi mindenképpen csak veszthetünk.

PLAYBOY: Ön ellenzi, hogy japánok ingatlanokat vásárolhassanak Amerikában?

TRUMP: Én igazán tisztelem a japánokat, sokukkal állok baráti kapcsolatban. De próbáljon csak meg üzletet nyitni Japánban. Egy külföldi számára ez szinte egyenlő a lehetetlennel. Ugyanakkor viszont a japánok nálunk egész épületeket vehetnek meg, vagy irodákat a Wall Streeten, és gyakorlatilag semmi sem állíthatja meg őket. Ha ma valaki árajánlatot akar tenni egy épületre itt, New Yorkban, kár erőlködni, mert a japánok úgymint többet adnak érte, mint amennyit valójában megér, de csak azért, hogy kiszúrjanak velünk. Egyszerűen azt akarják, hogy Manhattan az övék legyen.

Természetesen, ha valakinek, hát nekem igazán nem kéne panaszkodnom emiatt, hiszen egyike vagyok azoknak, akik számára ez kedvező. Ha valaha is el akarnám adni egy ingatlanomat nekik, az biztos, hogy kaszálnék rendesen. De mégis felháborítónak tartom az egészet.

Azért viszont mindenképpen elismerés illeti Japánt és kormányát, hogy megmutatták nekünk, mennyire másodrangúak a mi vezetőink.

PLAYBOY: Nemrégiben New Yorkban megkérdeztek néhány japán turistát, hogy mi az, amit szívesen vásárolnának Amerikában. Tudja, mit válaszoltak? Törülközőt!

TRUMP: Ez aztán a tisztességes üzlet! Ők megveszik a nyavalyás törülközőinket, mi meg vegyük meg az autóikat. Hát éppen ez az, ami nem tetszik nekem. A japánok tökéletesen túljártak a politikusaink eszén, és semmi tiszteletet nem éreznek irántunk, mert látják, hogy nyugodtan palira vehetnek minket. Persze ez nem csak rájuk nézve igaz, hanem az európaiakra, a szaúdiakra, a kuvaitiakra és mindenki másra is, aki csak így átgázol rajtunk.

PLAYBOY: De az arabok ugyanakkor rengeteg pénzt költenek el az ön kaszinóiban, nem?

TRUMP: Persze. Egy ültő helyükben elvesztenek egymilliót vagy kétmilliót, és utána fülig ér a szájuk, hogy milyen klasszul töltötték el a hétvégét. Ha ön elvesztene egymillió dollárt, lehet, hogy élete végéig nem tudná kiheverni. Ezek pedig köszönőleveleket írogatnak nekem, hogy milyen csodálatosan érezték magukat!

PLAYBOY: Ön több nagy napilapban egész oldalas hirdetést jelentetett meg, amely ezúttal nem az Egyesült Államok

DONALD TRUMP

Folytatás a 43. oldalról

külkereskedelmével kapcsolatos. Nevezetesen, a halálbüntetés mellett szállt síkra. Miért?

TRUMP: Azért, mert borzasztó azt látni, hogy ebben az országban elszabadul a pokol. Rajtunk nevet az egész világ. Hogy ismét visszaálljon városainkban a törvény és a rend, szükség van a halálbüntetésre és arra, hogy megint tekintélye legyen a rendőrségnek. Egyébként tizenötezer olyan olvasói levél érkezett, melyben támogatásukról biztosítottak engem az emberek, és csak tíz olyan levelet kaptam, melynek az írói nem, vagy nem teljesen értettek egyet velem.

PLAYBOY: Hisz a szemet szemért elvben?
TRUMP: Ha egy férfi vagy egy nő képes hidegvérrel gyilkolni, akkor fizessen is meg érte. Ez majd példát statuál. Senki sem cáfolhatja meg, hogy a halálbüntetésnek elrettentő hatása van. Éppen ezért gyorsan törvénybe kell iktatni, ellenkező esetben még tovább züllik a társadalom, amely már így is a hanyatlás jeleit mutatja.

PLAYBOY: Önről, akit ezek szerint ennyire nyugtalanít városaink aggasztó állapota, többen azt mondják, hogy Atlantic Cityért alig tett valamit azon kívül, hogy heti ötvenmillió dollárt szed ki az odalátogató turisták zsebéből.

TRUMP: Nézze, ez szerintem a megválasztott tisztviselők felelőssége kell, hogy legyen. Nem szeretném, ha mindenki engem szidna a világon meglévő problémák miatt. De az emberek mégis hozzám jönnek, és tőlem kérdezik, hogy hogyan engedhetem meg azt, hogy ennyi hajléktalan legyen a városokban. Mint ha én tudnék változtatni a helyzeten! Nem én vagyok az, aki hivatalba akar kerülni.

PLAYBOY: Nem tudná esetleg a jó kapcsolatait felhasználni ahhoz, hogy Atlantic Cityben végre megoldódjanak a hátrányos helyzetűek problémái?

TRUMP: Összeköttetése bárkinek lehet, de ez olyan probléma, melyet a kormánzatnak kell megoldania. Én azért jelentetek meg hirdetéseket, hogy figyelmeztessem a kormányt: a japánok és a többiek szétszaggatják az országot...

PLAYBOY: Nekem mégis az az érzésem, hogy ön, mint Atlantic City egyik befolyásos személyisége, többet is tehetne azért, hogy harcoljon a bűnözés és a korrupció ellen, vagyis valamit visszadjon a társadalomnak.

TRUMP: Igaz, a bűnözés és prostitúció egyre nő, és Atlantic City közigazgatá-

sának számos törvénybe ütköző problémával kell megküzdenie. Viszont a kaszinók bevételeiből tetemes mennyiségű pénz megy vissza az építkezésekbe.

Egy olyan szállodatulajdonos számára, mint én, az a legtöbb, amit tehetek, hogy a legjobb hotelok legyenek a kezemben, és ezekből a lehető legtöbb pénzt vegyem ki, amit végül is befizetek az adóba. Évente több millió dollárral járulok hozzá különböző jótékonyági célok megvalósításához. A törvény szerint nekem egyébként nem is szabad befolyást gyakorolnom a kormányra, de ha a törvényhozás lehetővé teszi, hogy részt vállaljak a feladatokból, boldogan megteszem. És közben persze a világ legcsodálatosabb szállodáit mondhatom a magaménak Atlantic Cityben. A Taj Mahal pedig egyenesen minden képzeletet felülmúl. És ha még Atlantic City vezetőit is sikerülne felráznom, akkor, úgy hiszem, igazán jó szolgálatára voltam a városnak.

PLAYBOY: Néhány évvel ezelőtt felkérték, hogy építsen egy luxusszállodát Moszkvában, és meg is hívták a Szovjetunióba. Milyen volt ez az út?

TRUMP: Nem sokkal azután mentünk, hogy lelőtték a koreai utasszállítót a Szovjetunió felett. Amikor a repülőn a pilóta bejelentette, hogy a Szovjetunió légtérében repülünk, akkor megkérdeztem magamtól: „Mi a fenének jöttem én ide?” Aztán kinéztem az ablakon, és megpillantottam két vadászrepülő – később derült csak ki, hogy ránk vigyáztak. Egyébként ragaszkodtam ahhoz, hogy két szovjet ezredes is velünk utazzon. Tudja, így biztonságban éreztem magam, és mivel a pilótámnak az orosz nem éppen az erőssége, jobbnak láttam, ha előre kivédem az esetleges kommunikációs problémákat.

PLAYBOY: Hogyan alakultak a tárgyalások Moszkvában?

TRUMP: Azt mondtam nekik: „Nézzék, itt egy alapvető probléma van. Mert ami az ingatlan illeti, egyszerűen lehetetlen megszerezni a tulajdonjogot egy darab orosz földre, hiszen az egész az államé. Hogy a csudában lehet pénzt ölni egy épületbe, ha a telek, amin áll, sohasem lesz a miénk?”

Azt válaszolták: „Semmi baj, Mr. Trump, akkor lízingmegoldást dolgozunk ki!” De erre azt feleltem: „Én viszont tulajdonjogot akarok, nem pedig lízinget”. Ekkor előálltak egy javaslatlaltal: „Rendben van, Mr. Trump, akkor alapítunk egy társaságot tíz ember részvételével, akik közül hét szovjet, a többi három pedig az ön megbízottja, és így minden vitás kérdést meg tudunk majd oldani.”

„Na, ez már azért sok. Heten három ellen? Hát meg vagyunk mi örülve,

hogy itt akarunk üzletet csinálni?” gondoltam magamban.

PLAYBOY: Milyen más benyomásokat szerzett a Szovjetunióban?

TRUMP: Semmilyen. A rendszer egyszerűen katasztrofális. Meglátja, nemsokára kitör a forradalom. A tüntetések, sztrájkok már mind ennek az előjelei. Az ország irányíthatatlanná vált, és ezt a vezetést is látja. Szerintem az a nagy hibája Gorbacsovnak, hogy nem képes vaskézrel kormányozni.

PLAYBOY: Úgy kellene, ahogy Kínában csinálták?

TRUMP: Amikor az egyetemisták előzőlőtték a Tiananmen teret, egy pillanatra úgy festett, hogy vége a kormánynak. Aztán persze ők voltak a gonoszak, a rettenetesek, de végül is rendet teremtettek az erejükkel. Ebből is látszik, hogy az erő hatalom. A mi országunkról pedig ordít, hogy milyen gyenge – és ezért mindenki leköp minket.

PLAYBOY: Ön szerint miért nem elég erős Gorbacsov?

TRUMP: Szerintem meg fog bukni, mert rendkívül gyengének bizonyult. Az ország történetében most első ízben vannak bányászsztrájkok, fegyverpogás hallatszik, és ez végül egy erőteljes forradalomba fog torkollni. Gorbacsovnak hitelt van, mert kiemelkedő politikusként tartják – és mi csak adjunk további hiteket neki, mert ő teljesen tönkreteszi a Szovjetuniót. De minden egyes lépésért egyszer nagy árat kell majd fizetnie, hiszen ő is, és barátai is el fogják veszteni azt, amit a legnagyobb becsben tartanak – az állásukat.

PLAYBOY: Az ingatlanügyletekkel kapcsolatos megbeszélések mellett arra is jutott ideje, hogy más magas szintű vezetőkkel más üzleti lehetőségekről tárgyaljon. Mi volt a véleménye ezekről az emberekről?

TRUMP: Általánosságban azt lehet róluk elmondani, hogy sokkal keményebbek és felkészültebbek, mint a mi embereink. Természetesen nálunk is vannak nagy koponyák, de sajnos, nem ők a megválasztott tisztviselők. Mi még mindig attól a tekintélyvesztéstől szenvedünk, amely Carter elnöklése óta kísért, amikor amerikai gépek ütköztek egymásba Irán fölött. Ez volt a Carter-jelenség. Le kellett vinni a pályáról, mert nem kapott levegőt. Nekem nem kell egy ilyen elnök! De olyan sem, aki leesik a repülőgép lépcsőjén, amikor megérkezik Ausztráliába. Egy-két elnökünk igazi balfácán volt. Pedig nekünk keménynek kell lennünk.

PLAYBOY: Úgy látom, hogy kedvenc szava a „kemény”. Meg tudná ezt pontosabban határozni?

DONALD TRUMP

Folytatás a 70. oldalról

TRUMP: A keménység szellemi adottság. Aki kemény, az mosolyogva győzi le az ellenfeleit. És persze mindig győz.

PLAYBOY: Néha az az érzésem, mintha egy elnökjelöltet hallanék, aki fel akarja kelteni választói érdeklődését.

TRUMP: Nem akarok én elnök lenni. Sokat fogok segíteni az embereknek az alapítványaimmal – tudja, én elégedett vagyok, az én rétem elég zöld.

PLAYBOY: És ha a szomszédé mégis zöldebb lenne, melyik az a párt, amelyiknek a politikájával esetleg azonosulni tudna?

TRUMP: Ha pályáznék valamilyen tiszt-ségre, akkor inkább a Demokrata Párt, mintsem a Republikánus Párt színeiben indulnék. És ez nem azért van, mintha én olyan nagyon liberális lennék, hiszen meglehetősen konzervatív vagyok, hanem egész egyszerűen azért, mert a dolgozó emberek szeretnek, és rám szavaznának. A taxisok is mindig odakiáltanak egy hellót, ha átmegegyek az utcán.

PLAYBOY: Ismét egy játék. Mi lenne az első dolog, amit Trump elnök tenne, miután elfoglalja az ovális dolgozószobát?

TRUMP: Sok mindent csinálnék, de a hozzáállásom ugyanolyan rámenős maradna. Óriási adókat rónék ki minden egyes Mercedes Benzre és az összes japán árra, így egyik napról a másikra ismét egyszerű szövetségeseink lennének.

PLAYBOY: Kimentené a Libanonban még mindig fogva tartott amerikai túszoikat?

TRUMP: Először is, kormányunk szinte minden esetben figyelmeztette ezeket az embereket arra, hogy ne menjenek oda. De ha valaki ennek ellenére éppen a bejrúti egyetemen akar professzor lenni, és elfogják...

PLAYBOY: Akkor megérdemli?

TRUMP: Persze hogy az ember sajnálja szerencsétlenül járt honfitársát, de nem lehet a külpolitikát egy túsügyre alapozni. Viszont amikor Higgins ezredet megölték, arra azonnal katonai megtorlással válaszoltam volna, még hozzá olyan keményen, hogy megérezzék. Az összes többi esetben közölné a fogvatartókkal, egy hét áll a rendelkezésükre, hogy kiadják a túszoikat. És ha letelik az egy hét, vége a játéknak. Higgye el, nem ejtenének több túszt. De a gyengeség mindig problémákat okoz.

PLAYBOY: Úgy érzi, hogy George Bush is szelíd politikus?

TRUMP: Én nagyon szeretem Busht, támogatom és a jövőben is támogatni fo-

gom. De nem értek vele egyet, amikor egy jósaosabb, barátságosabb Amerikáról beszél. Úgy érzem, hogy ha ez az ország még jósaosabb és még barátságosabb lesz, az egyben azt is jelenti, hogy egész egyszerűen megszűnik létezni. Ha olyanok csinálnák az amerikai külpolitikát, mint az üzleti életben jól ismert Carl Icahn vagy Ross Perot, akkor biztos, hogy az egész világ felnézne ránk.

PLAYBOY: A bűnözéssel kapcsolatban milyen álláspontja lenne Trump elnöknek?

TRUMP: Egy ország megítélésében borzasztóan fontos, mennyire túrik az emberek a bűnözést. Nálunk szinte félnek kimondani, hogy szükségesnek tartják a halálbüntetést. De én ezt akarom! Hogyhogya nem lehet a másvilágra küldeni azt a fickót, aki kirabol, összever és kidob az ablakon egy kilencvenéves öregasszonyt? Hát hova jutott ez az ország?

PLAYBOY: És milyennek látná Trump elnök a távolabbi jövőt?

TRUMP: Engem is nagyon foglalkoztat az, hogy mi lesz, de nem szeretnék jóslásokba bocsátkozni, mert bármi megtörténhet. Viszont nagyon gyakran eszembe jut az atomháború.

PLAYBOY: Miért éppen az atomháború?

TRUMP: Ettől a rögeszmétől nem tudok megszabadulni, ez szinte mindig jelen van a gondolataimban. Ez a legvégső, mindent elpusztító katasztrófa a világ legnagyobb problémája napjainkban, és senki sem fordít elég figyelmet ennek a veszélyeire. Tudja, ez olyan, mint a betegség. Az emberek sohasem gondolnak arra, hogy megbetegedhetnek, egészen addig, amíg egyszer valóban meg nem betegednek. Még beszélni sem akarnak róla. Ez a világ legnagyobb hülyesége. Az emberek azt hiszik, hogy ez sohasem fog megtörténni: mivel mindenki tudja, hogy az atomfegyver romboló hatású, senki nem használja majd. Micsoda örültség!

PLAYBOY: A Trump irodákban is találkozott már ezzel az érveléssel?

TRUMP: Csak alacsonyabb szinten, hiszen nem is alkalmaznék olyan embert, aki így gondolkodik, mert annak biztos elment a józan esze, és egy látszatvilágban él. Ez éppen olyan, mint amikor a Titanicról azt gondolták, hogy nem süllyedhet el. Túl sok ország rendelkezik atomfegyverrel, de senki sem tudja egész pontosan, hogy ezek milyen célpontra irányulnak, és melyik az indítógomb.

Az a bomba, melyet Harry Truman dobott le Hirosimára, csak játékszer volt a maiakhoz képest. Több ezer rakétánk van, de még azt sem lehet tudni, hogy ezek vajon a megfelelő irányba indulnának-e el, hiszen még soha senki nem próbálta ki őket. Azok a balfácánok, akik az irányításért felelősek, még egy

szöveget sem tudnak beverni a falba, akkor hát hogy várhatjuk el tőlük, hogy eltalálják Moszkvát? Mi lesz, ha a lövedékek nem oda csapódnak be? Mi lesz, ha bedöglük a számítógéprendszerünk? Senki sem tudja biztosan, hogy ezek a rendszerek egyáltalán működnek-e? És mostanában olvastam olyan jelentéseket, hogy ezek a rendszerek esetleg működésképtelenek. Tiszta zűrzavar!

PLAYBOY: Trump elnök vajon milyen megoldást keresne erre a problémára?

TRUMP: Nagyon erősen hinne egy hatalmas mértékű fegyverkezés erejében. És senkiben sem bízna. Sem az oroszokban, sem a szövetségeseikben. Óriási katonai fegyvertárral rendelkezne, ezt tökéletesíteni és fejleszteni.

PLAYBOY: Álljunk meg itt egy pillanatra. Ha ön úgy gondolja, hogy a közvélemény osztja a nézeteit és ön képes lenne megoldani a problémákat, miért nem jelölteti magát?

TRUMP: Ugyanúgy, vagy talán még jobban meg tudnék felelni a feladatoknak, mint bárki más. De remélem, hogy George Bush is nagy eredményekre lesz képes.

PLAYBOY: Tehát ön kategorikusan kijelenti, hogy nem óhajt elnök lenni?

TRUMP: Igen, és ebben száz százalékig biztos vagyok. És csak akkor változtatnám meg az elhatározásomat, ha az ország a csőd szélére kerülne.

PLAYBOY: Más: ön egyike a nehézsúlyú bokszvilágbajnok, Mike Tyson szponzorainak. Beszélne nekünk Mike-ról?

TRUMP: Mindenkinél jobban ismerem Mike-ot, látom az erőnyeit és a hibáit. De még túl korai, hogy bármit is mondjak róla. Megértem a rögeszméit, mindent. És egyáltalán nem irigylem Don Kinget, ha képes lesz rávenni Mike-ot arra, hogy az ő szerződését írja alá.

PLAYBOY: Ön akkor ismerte meg Tyson-t, mikor annak éppen Robin Givens volt a felesége, ugye?

TRUMP: Igen. Nagyon tetszett, mikor Robin közölte, hogy neki nem kell a pénz, aztán rögtön beperelte Mike-ot. És természetesen Mike nyerte meg a pert. Robint pedig kicsinálták, amint a törvényhez fordult és beadta a válópert. De hát ez mindig is így volt a világbajnokok életében. Ők nem lehetnek hűnyók.

PLAYBOY: És milyen az ön házassága?

TRUMP: Megvagyunk. Ivana kedves, egyszerű asszony. Benne megvan az az ösztön és hajtóerő, ami ahhoz kell, hogy valakiből jó manager legyen. Ő mindig összeszedett és maximalista.

PLAYBOY: És mint feleség?

TRUMP: Az érzelmi életéről sohasem nyilatkozom. Ivana nagyon jó anya és jó feleség, aki jól végzi a dolgát.

PLAYBOY: Mi a véleménye José Torres könyvéről, tudja, arról a könyvről, melyből a *Playboy* is közölt részleteket? Ebben Tyson szexuális életéről van szó. Azzal vádolják, hogy verte a nőket, és vad kicsapongásai voltak.

TRUMP: Kellemetlen lehet, hogy bár valaki a világ legjobb bokszolója, mégis el kell túrnie a mocskolódásokat. De ugyanez vonatkozik a politikusokra is. Olyan korban élünk, ahol már nincsenek határok, és ez a mi országunkra nézve borzasztó. Ugyanis el fogunk veszíteni egy csomó tehetséges embert, csupán azért, mert megfordulnak a csinos nők után. A szexuális életnek semmi köze sincs ahhoz, hogy hogyan végzi valaki a munkáját. De ha a sajtó kiszúr magának valakit, annak vége. Az ország meg szegényebb lesz egy tehetséges emberrel. Egyébként ismerek olyan politikusokat, akik ugyan szeretik a nőket, de ezt igyekeznek eltitkolni, mert nem akarják elveszíteni a homoszexuálisok szavazatait. Jó, mi? Szóval, ha ilyen irányba haladunk tovább, akkor már régen rossz.

PLAYBOY: Mit jelent az ön számára a házasság? Monogám kapcsolatot?

TRUMP: Erre a kérdésre nem válaszolok. Sohasem beszélek a feleségemről – ezért is örülök, hogy nem vagyok politikus. A házasságom az én magánügyem, és ezen nem is akarok változtatni.

PLAYBOY: De szeret féltődni?

TRUMP: Szerintem nincs olyan férfi, aki ne szeretne, és aki ezt tagadja, az hazudik, vagy politikus, aki így akar megszerezni plusz négy szavazatot. Úgy gondolom, hogy mindannyiunkban megvan az igény arra, hogy lássuk a hatást, amit egy másik emberben kiválthatunk. Ez különösen akkor fontos, ha az ember már elért egy bizonyos szintre, és hozzászokott a sikerekhez. Az emberek szeretik tudni, hogy valaki odafigyel rájuk.

PLAYBOY: Többen azzal vádolják, hogy minden tulajdonában levő dologra ráteszi a névjegyét. Sosem szokik le erről?

TRUMP: Ez így nem is igaz. Mert például enyém a Grand Hyatt Hotel, és mégsem hívom Trump Hotelnak, ugyanúgy, ahogy a Plaza Hotel sem Trump Plaza. De azt meg kell mondanom, hogy a marketing szempontjából mindenképpen pluszt jelent, ha egy épületemet Trumpra kereszteltem. Most épül a Trump Palace, és ha ennek nem ez lenne a neve, biztos, hogy négyzetméterenként több száz dollárral kevesebbet tudnák csak eladni. Vagy például a Trump Shuttle, amely még csak fél éve az enyém, de máris a piac ötven százalékát uralja Washingtonban, Bostonban és New Yorkban. Biztos vagyok benne, hogy más névvel ez messze nem lenne ilyen sikeres vállalkozás.

A Tour de Trumpot eredetileg úgy hívták volna, hogy Tour de Jersey. Nem tudom, hogy ebben az esetben hány cikk jelent volna meg róla, de valószínűleg nem sok. A Tour de Trumpról viszont négyszázhetvenhárom beszámoló látott napvilágot.

PLAYBOY: Ön rengeteg dologgal foglalkozik – üzleti ügyek, sajtókampányok, egyebek. Késő éjszaka, mikor már az utolsó újságíró is elmegy a sajtókonferenciáról, érez valamilyen elégedettséget az elvégzett munkával kapcsolatban?

TRUMP: Túlságosan babonás vagyok ahhoz, hogy elégedett legyek. Egyszerűen nem gondolok a múltra. És azok, akik

„Több ezer rakétánk van, de nem lehet tudni, hogy merre indulnának el: soha senki nem próbálta ki őket. Az irányításért felelős balfácánok egy szöveget sem tudnak beverni a falba. Hogy tudnák eltalálni Moszkvát?”

sokat töprengenek, gyorsan tönkremennek. De én nem vagyok önelégült. Az az életünk, amit addig csinálunk, míg várjuk a halált. És ha jól belegondolunk, ez azért elég szomorú.

PLAYBOY: Az élet? Vagy a halál?

TRUMP: Mindkettő. Itt vagyunk, leélünk hatvan, hetven vagy nyolcvan évet és aztán meghalunk. Az ember sikeres lesz, győzelmeket arat, csatákat nyer, és végül az egésznek semmi jelentősége. De valamit muszáj csinálni, hogy érdekesen teljen az idő.

PLAYBOY: Egyetért azzal a felirattal, amelyet pólókon lehet látni: „Az a győztes, akinek a végén a legtöbb bábuja marad”?

TRUMP: Attól függ, mit értünk győzelmén. Vannak olyan barátaim, akik rendkívül sikeresek, de ugyanakkor boldogtalanok. Én egyébként tényleg hiszek abban, hogy ha valaki sikeres, akkor nem is lehet boldog, mert az elégedetlenség hajtja állandóan előbbre. Sohasem talákoztam még sikeres emberrel, aki ne lett volna neurotikus. De ez azért nem olyan tragikus, mert ez szabályozott neurozisz.

PLAYBOY: Ezt hogy érti?

TRUMP: A szabályozott neurozisz azt jelenti, hogy valakiben hatalmas mennyiségű energia van, óriási adag elégedetlenség, de ez gyakran nem is vehető észre. Emiatt aztán nincs is sok alvárszüksége az illetőnek. Én például nem alszom többet napi négy óránál. Azoknak a barátaimnak, akik képtelenek tizenkét óránál kevesebbel beérni, mindig elmondom, hogy szerintem emiatt már eleve hátránnyal indulnak a versenyben.

PLAYBOY: És amikor éjszaka nem alszik, teljesen egyedül van?

TRUMP: Persze, mert elég nehéz még valakit találni, aki hajnali négykor már talpon van. Ez a fajta energia egyébként vele születik az emberrel.

PLAYBOY: Említette, hogy azzal a bizonyos „plusszal” születni kell. Ön szerint gyerekei is örökölték ezt a „pluszt” öntől?

TRUMP: Ha a statisztikát nézem, gyerekeimnek nem sok jót jósolhatok. A sikeres emberek gyerekei általában elég problémások és nem képesek sikereket elérni, mert nincs meg bennük a megfelelő életrealitás. Persze ezt úgysem tudhatjuk meg addig, míg próbára nem tesszük őket. Egyébként én meg vagyok elégedve a saját gyerekeimmel.

PLAYBOY: És úgy érzi, nekik is meg kell vívniuk a saját harcukat?

TRUMP: Nagyon örülnék, ha majd társaim lennének a vállalkozásomban, de sajnos, az ilyen gyerekek kilencvenöt százaléka képtelen eredményeket elérni ebben a mai bonyolult üzleti életben. Mert ehhez elengedhetetlenül szükséges az önbizalom, az intelligencia és a talpraesettség. Ha ezek közül bármelyik hiányzik, akkor biztos a kudarc.

PLAYBOY: Ön mindig is hangoztatta, hogy nem örökölte, hanem saját maga építette fel birodalmát, és hogy a megpróbáltatások, a szakadatlan küzdelem az előbbre jutásért nagyon megkeményítették. Milyen megpróbáltatások várnak az ön gyerekeire?

TRUMP: Nagyon hiszek a gének erejében, úgyhogy talán a gyerekeim is megpróbáltatások nélkül nőhetnek fel és boldogulhatnak, ha megvannak bennük a megfelelő gének.

Van egy rendkívül okos barátom, aki sohasem lett sikeres, mert nem bírta elviselni a feszültségeket. Amikor egyszer vett egy házat, abba szó szerint majdnem belerokkant. Pedig kevés intelligensebb embert ismerek! Egyik nap már nem is tudom hányszor hívott fel a házat terhelő jelzáló ügyében, én meg ott ültem a székemben, és arra gondoltam, milyen érdekes, hogy ha megveszek egy légitársaságot, vagy megveszem a Plaza Hotel, egy szemernyivel sem alszom

kevesebbet, mint máskor. Ezt teszik a jó gének!

PLAYBOY: Még ha jó génjeik vannak is a gyerekeinek, vajon mikor érezhetik azt, hogy ők is akkora teljesítményt értek el, mint ön?

TRUMP: Nem is kell nekik. Különbösen is jobban örülnék, ha meg tudnák őrizni azt, ami van. Újat építeniük már nem kell. Nekem nem olyan fiúra van szükségem, aki jó üzleteket tud kötni, hanem inkább azt szeretném érezni, hogy nélkülem is minden simán megy. Tehát annak örülnék, ha a fiamból nem vállalkozó, hanem jó manager lenne.

A gyerekeim egyébként nagyon kiegyensúlyozottak. Bár néha eltűnök, hogy mire gondolnak, mikor beszélnek a Mar-a-Lagóba, és ha körülnéznek, olyat látnak, ami rajtuk kívül nem soknak adatik meg. És vajon mi lesz pár év múlva, mikor mondjuk a lányom udvarlója eljön hozzánk a Trump Towerba, és meglátja a nappalinkat. Hogyan próbálja majd elbűvölni őt a kis garzonlakásában?

PLAYBOY: Mindezeket figyelembe véve tesz óvintézkedéseket?

TRUMP: Ez már túl késő, és nem is hiszem, hogy értelme volna. De a fiam egyébként már dolgozik a hajón.

PLAYBOY: A kiemelkedő történelmi személyiségek közül kik azok, akik különösen nagy hatással voltak önre?

TRUMP: Talán Winston Churchill. De említhetném Louis B. Mayert vagy Flo Ziegfeldet is, mert életművük remekmű. És Darryl Zanunckról vagy Harry B. Cohnról is elmondható, hogy kreativitásukkal gyönyörű dolgokat alkottak. Számomra álmaim netovábbja lett volna egy igazgatói állás a Metro Goldwyn Mayer éln a harmincas-negyvenes években, még a televízió megjelenése előtt. Akkor még megvolt a hihetetlen pompa és stílus, ami mára már eltűnt. És abban az időben még kontrollálni lehetett az eseményeket. Például, ha egy híres színész alkoholista volt, azt soha senki sem tudta meg – ma már lehetetlen ennyire kézben tartani a dolgokat.

PLAYBOY: Ön arról beszél, hogy eltűnt a nagystílus ragyogás, pedig éppen ez az, amit megpróbál mostanában visszahozni New Yorkba, nem?

TRUMP: Igen, de nem a show businessbe, hanem a saját üzleteimbe. A Plaza Hotel sokkal többet ér, mintha csináltam volna egy filmet. Sőt ha összeadom a nagy sikerfilmek nyereségét, az meg sem közelíti azt, amit az ingatlanügyletekkel szereztem. De úgy érzem, én az ingatlanüzletbe is bevitettem egy kis show-t, és ennek a hatása látható az ingatlanaimban és a saját életemben is.

PLAYBOY: Tehát az, hogy megépíti második jachtját, nemcsak a feltűnési mánia

DONALD, IVANA ÉS A HARMADIK

Az idő – mint tudjuk – egyrészt pénz, másrészt rohan. Ebből következik, hogy milliárdoséknál még gyorsabban. Ezért gondoltuk, hogy utánanézzünk, mi történt az interjú készítése, közlése, fordítása, nyomása alatt Trumpék háza táján. Nos történt egy s más.

MANHATTAN ALATT rengeni kezdett a föld. Kiderült ugyanis, hogy Trump hűtlen. A bulvársajtó rögvest rávetette magát – milyen unalmas is a tökéletesség. Donald elköltözött az ötvenszobás lakásból, kivonult a Toronyból, mert megjelent a harmadik. A georgiai Marla Maples, aki – minő véletlen – fotómodell. De mi lesz Ivanával? Ő vezeti a Plaza Hotelt, jó gyakorlati érzéssel, ám a házasság előtti szerződésük szerint, amelyet háromszor ártírtak, válás esetén mindössze húszmillió dollár illetné meg, s a connecticuti Greenwichben lévő negyvenhét szobás kastély, amelynek értéke tízmillió. De a feleség százötvenmilliót kér, plusz a Plazát és a Boeing 727-est. Még jobban szeretne azonban kibékülni. Donaldot viszont ez nem hatotta meg, miként nem engedett a családi nyomásnak sem, inkább pénzügyi egyezségekre készül. Ha nem tud megállapodni Ivanával, akkor a bíróság mondja ki a végső szót.

Természetesen minden a nyilvánosság előtt zajlik. (Erre a válásra rengeteg, rossz házasságban sínylődő férj tekint reménykedve, hátha ez a dörzsölt Donald kitalál valami trükköt, amivel ki lehet játszani a szigorú amerikai vagyoneosztási jogszabályokat.) A publicitás egyébként sem árthat az üzletnek. Ámbár Amerika konzervatívabb lett az elmúlt években, nehezebben viseli el az efféle kicsapongásokat. Trump azonban nem Wall Street-i szerencselovag, nem az árfolyam-ingadozásokon nyereszkedik, nem a cégegyesítések varázslatában bízik. Pénzét nem vetette oda a tőzsde szeszélyeinek. Kockázatosnak látszó egynémely vállalkozása ellenére a vagyona biztos lábakon áll, állandóan felértékelődő ingatlanokban testesül meg, kudarcra (vagy sikere?) a magánéletben aligha rendítheti meg birodalmát.

BLAHÓ MIKLÓS

jele, hanem egyben új felvonása is a show-nak?

TRUMP: Nézze, ez vonzani fogja az embereket. Ez lesz a világ nyolcadik csodája, és olyan aurát teremt maga köré, amely nem marad hatástalan. Kétszázmillió dolláromba fog kerülni. De nekem tényleg nincs erre szükségem! Én boldogan tudnék élni egy egyszobás lakásban is. Sőt a hetvenes évek elején egy olyan garzonlakásban laktam, amelynek az ablaka egy víztartályra nézett.

PLAYBOY: Ha újra kezdhethné, milyen üzletágban szeretne vagyont szerezni?

TRUMP: Jó kérdés... Tudja, az anyaföldnek van egy nagyon kellemes tulajdonsága, mégpedig az, hogy az maga az ingatlan. Megfelelő finanszírozással gyakorlatilag nem is kell pénzt befektetni. Az összes többi, a film, a lapkiadás és

a hírközlés már sokkal keményebb dió, és Rupert Murdochból, Robert Maxwellből nincs sok. Tehát ismét csak az ingatlanüzletet választanám.

PLAYBOY: És a tőzsde?

TRUMP: Az nagyon kockázatos. Az ingatlanüzlet sokkal megfoghatóbb – téglá és malter. Egyébként úgy gondolom, hogy jelenleg a készpénzpiac üzlet. A készpénz a tuti, és ez a kaszinók nagy előnye.

PLAYBOY: Ön egyre több és több üzletet csinál, egyre több lesz a pénze, így óhatatlanul is felmerül a kérdés: mennyi az elég Donald Trumpnak?

TRUMP: Nézze, én ezt addig fogom csinálni, amíg örömet lelem ebben a munkában és nem fáradok bele. És a határ a csillagos ég...